

مقطع تحصیلی: کاردانی ■ رشته معماری ترم تابستان سال تحصیلی: ۱۳۹۸ - ۱۳۹۹

نام درس: معماری جهان اسلامی نام و نام خانوادگی مدرس: مهرازان رضایی

آدرس email مدرس: mehranrezaie056@gmail.com تلفن همراه مدرس: ۰۹۱۲۵۶۱۶۲۴۴

جزوه درس مقدمات معماری داخلی مربوط به هفته ششم ■
text: دارد ■ ندارد □
voice: دارد □ ندارد ■
power point: دارد □ ندارد ■

آسانسور:

کلیه ساختمانهایی که ارتفاع آنها از سطح گذر ۱۳ متر به بالا و یا ۳ اشکوب باشد میبایست محل آسانسور به تعداد لازمدر نقشه ها پیش بینی نمایند. چنانچه ارتفاع ساختمان از کف ورودی اصلی کمتر از ۱۳ متر و یا کمتر از ۳ اشکوب باشد، آسانسور الزامی نیست

کاملاً روشن و واضح است که رعایت این ضوابط ایمنی هنگام خروج را فقط برای افراد غیرآسیبمند تأمین نموده . عدم ذکر حداقل ابعاد آسانسور و الزام نمودن به استفاده از برق اضطراری و آسانسورهای ضد حریق و تأکید نشدن دسترسی بدون مانع به آسانسور از ورودی اصلی باعث گردیده بسیاری از آسانسورها غیر قابل استفاده و نامطمئن و ناکارآمد هنگام شرایط اضطراری باشد

در ساختمان های با بیش از ٪ طبقه بالای ورودی اصلی یا با طول مسیر اصلی حرکت بیش از ۲۵ متر بالای ورودی اصلی، باید حداقل دو دستگاه آسانسور پیش بینی گردد که یکی از آنها با حداقل ظرفیت ۱۲۲۲ کیلوگرم مناسب حمل برانکارد باشد و به کلیه طبقات نیز سرویس دهد

www.jozve.org

حداقل سرعت آسانسورهای مسافربر با توجه به ارتفاع ساختمان از کف پایین ترین تا کف بالاترین طبقه مطابق جدول زیر می باشد:

٪ طبقه یا تا ۲۵ متر طول مسیر حرکت حداقل سرعت ۲/۶۵ متر بر ثانیه

۰ طبقه تا ۱۲ طبقه یا تا ۵۶/۳ متر طول مسیر حرکت حداقل سرعت ۱ متر بر

ثانیه

از ۱۵ تا ۲۲ طبقه یا تا ۶۵ متر طول مسیر حرکت حداقل سرعت $1/6$ متر بر ثانیه

از ۲۱ تا ۲۳ طبقه یا تا 2% متر طول مسیر حرکت حداقل سرعت ۲ متر بر ثانیه
از ۲۶ تا ۵۲ طبقه یا تا ۰۳ متر طول مسیر حرکت حداقل سرعت $2/3$ متر بر ثانیه

تبصره) ۱) موارد فوق الذکر راهنمای ساده ای برای تعیین حداقل سرعت مورد نیاز در طراحی و انتخاب آسانسور برای ساختمان های مسکونی می باشد. بدیهی است برای رسیدن به زمان انتظار مناسب، برای ساختمانهای بیشتر از ۵۲ طبقه، برای ساختمان های غیر مسکونی (تجاری، اداری و غیره) و با ساختمان های با کاربری خاص، حتی برای انتخاب دقیق آسانسور جهت ساختمانهای مسکونی، لازم است بر مبنای استاندارد ملی ایران و استاندارد جهانی ایزو ۲۱۰۲، با توجه به سطح زیربنا و جمعیت ساکن در ساختمان، محاسبات ترافیکی، انتخاب تعداد آسانسور، ظرفیت، سرعت و سایر مشخصات آن تعیین گردد

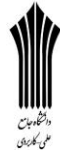
پله های فرار در ساختمان ها:

در ایران به اشتباه، به پله فرار، راه خروج اضطراری اطلاق می شود در حالی که راه خروجی معمولی و راه خروجی اضطراری تفاوت چندانی با یکدیگر ندارند پلکان فرار، تنها راه نجات ساکنان طبقات بالای ساختمان در مواقع اضطراری و وقوع حریق است. راهی که به دلیل نبود بسترهای مناسب فرهنگی و اقتصادی، یا در ساختمان ها پیش بینی نشده و یا بدون رعایت استانداردهای لازم، طراحی و ساخته می شود

با این همه بر اساس شرایط موجود، شهروندان ساکن برج های بلند و ساختمان های چندین طبقه تهران فرهنگ استفاده از پله های اضطراری را فرا نگرفته اند

www.jozve.org

روند رو به رشد جمعیت، پیدایش ساختمان های بلند و تبدیل خانه های ویلایی به

آپارتمان های چند طبقه، ضرورت نیاز به راهی برای خروج ایمن و بی حادثه ساکنان این ساختمان ها را در شرایط بحرانی، بیش از پیش آشکار کردند

پارکینگ:

مکان پارکینگ در خانه بسته به ابعاد زیر بنا ، شیب زمین ، نوع طرح خانه و شبکه دسترسی سواره مشخص می شود . ابعاد متعارف برای جانمایی یک ماشین ۵ می باشد و برای مانور آن * ۲۳ متر مربع می باشد . فضای اشغال یک ماشین ۳ احتیاج به فضای ۲۳ متر مربع داریم . پارکینگ ممکن است جدا از ساختمان اصلی و یا چسبیده به آن و یا در زیر زمین و یا زیر ساختمان طراحی شود . به علاوه دسترسی راحت از پارکینگ به داخل خانه مخصوصاً به آشپزخانه و یا فضای ورودی مهم است

۱/ ۲ واحد پارکینگ و واحدهای ۱۲۲ متر ۳ / واحدهای مسکونی بالای ۲۲۲ متر ۳ واحد پارکینگ باید داشته باشند

بسیاری از آسیب‌مندان به ویژه آنها که از صندلی چرخدار استفاده مینمایند، نسبت به سایرین جهت پیاده و سوار شدن به اتومبیل ، به فضای بیشتری نیاز دارند. از این رو عرض لازم برای پارکینگ ویژه اتومبیل آسیب‌مندان ، حداقل ۵/۳۲ متر در نظر گرفته شده است

۲/۳ متر × اما ابعاد رایج برای محل پارک هر اتومبیل در بناهای مسکونی ۳/۲

۵/۲ متر برای پارکینگ مستقر در فضای باز × برای پارکینگ سرپوشیده و ۳/۲

میباشد. بهمین دلیل آسیب‌مندانی که از وسیله نقلیه شخصی استفاده مینمایند، معمولاً

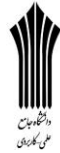
امکان استفاده از این پارکینگ ها را بدست نمی آورند. کمی ارتفاع ورودی و سقف

پارکینگ‌ها در بناهای مسکونی مشکل دیگری است که معمولاً آسیب‌مندان را در

رسیدن به ساختمان گرفتار خود میسازد. چرا که اتومبیل آسیب‌مندان استفاده کننده از

صندلی چرخدار مجهز به وسیله ای است که صندلی چرخدار تا شده را به روی سقف

اتومبیل و داخل محفظه ای که برای همین کار در نظر گرفته شده ، منتقل مینماید. در

این حالت ارتفاع تمام شده اتومبیل به حداقل ۱/۰۲ متر میرسد. این وسیله هنگام کار برای چرخش حول محور افقی خود حداقل به ۲/۲۲ متر ارتفاع نیاز دارد. اما در بسیاری از موارد ارتفاع کم ورودی و سقف پارکینگ ها یا کاهش ارتفاع مفید به www.jozve.org

دلیل استقرار لوله های تأسیساتی و چراغها و ... ارتفاع مورد نیاز جهت عبور

اتومبیل و بکارگیری بالابر را تأمین نمی نماید

تعداد پارکینگ مورد لزوم به تعداد ۲۲ درصد تعداد واحدهای مجاز خواهد بود.

رamp پارکینگ در فضای باز ساختمان پیش بینی می شود و جزء سطح زیربنا

۱ متر / ۲٪ و حداقل ارتفاع ورودی آن ۲ / نیست. حداکثر ارتفاع پارکینگ ۲۲

است. پارکینگ در زیرزمین باید دارای دسترسی مستقیم به طبقات باشد

اهمیت پارکینگ های طبقاتی یا زیرزمینی خودروهای شخصی در مراکز شهر به

شدت کاهش یافت. زیرا پارکینگ فراوان و ارزان، محرک خودروی شخصی است

و با حل مشکل پارکینگ، مشکل "پارکینگ" حل می شود ولی مشکل "ترافیک"

افزایش پیدا می کند. می بینید چقدر با تصورات "عوامانه" متفاوت است

ضوابط ساختمانی مجتمع های مسکونی

۱- سطح کل زیربنای مجموع واحدهای مسکونی حداکثر معادل ۱۲۲۶ نسبت به

سطح زمین مجاز می باشد. ۲- سرانه زمین ناخالص به ازای هر واحد مسکونی

مترمربع می باشد. ۵- مساحت کوچکترین واحد مسکونی نباید حداقل معادل ۱۲۲

از ۲٪ مترمربع کمتر باشد. ۲- حداکثر سطح اشغال مجاز در همکف معادل ۵۳۶

سطح کل زمین می باشد. سطوح زیربنای نگهبانی، گلخانه، دوش و رختکن و

سرویس های بهداشتی و استخر و فضای سرپوشیده تفریحی کودکان مسئول محدوده

فوق نمی شود. ۳- احداث محل پارک اتومبیل به تعداد معادل حداقل ۲۳۶ نسبت به

تعداد واحدهای مسکونی الزامی است. ۶- حداقل سطح خالص پارکینگ به ازای هر

۳ مترمربع می باشد. ۲- حداقل عرض معابر دسترسی به محل های / اتومبیل ۱۲

۳ متر رعایت گردد. -/ مجموع سطوح تحت اشغال زیربنای ساختمانهای / پارک ۳ مسکونی در همکف به اضافه سطح اشغال مسیرهای اتومبیل رو و پارکینگ ها در شرایطی که پارکینگ ها در محوطه روباز پیش بینی می شود نباید از ۶۲ درصد سطح کل زمین بیشتر باشد

زمین بازی کودکان را به چهار گروه سنی تقسیم بندی کرد:

۱ زمین بازی مخصوص کودکان زیر ۵ سال: ترجیحاً تا ۳۲ متری محل سکونت باشد، محصور شده و دارای ظرفیت ۲۲ کودک به همراه والدین باشد. زمینش چمن

www.jozve.org

با سطح ناهموار ولی کم ارتفاع و دارای یک کلبه کوچک به همراه نیمکت های مخصوص باشد

۲ زمین بازی برای کودکان ۵ تا ۲ سال: تقریباً جدا از محل بازی بزرگترها باشد، برای هر کودک ۱۲ متر مربع زمین در نظر گرفته شود تا یک سوم آن چمن یا زمین کوبیده و یک سوم نیمه سفت با تجهیزات مثل تاب و نردبان و یک سوم باقیمانده زمین سفت مثل آسفالت برای تیله، دوچرخه و توپ بازی همراه با یک کلبه و دستشویی باشد

۵ زمین بازی کودکان ۲ تا ۰ سال: در این سن کودکان احتیاج به روابط بیشتر، تحرک بیشتر و محیط مناسب دارند، یعنی زمین نیمه سفت یا چمنزار با یک مسیر دوچرخه از آسفالت که با گیاهان احاطه شده باشد و برای هر کودک ۱۲ متر مربع از زمین اختصاص داده شود

۲ زمین بازی کودکان ۰ تا ۱۲ سال: کودکان در این سن مستقل تر شده و فضایی وسیع تر با حصار کمتر احتیاج دارند. زمین های ورزشی از آسفالت با خط کشی های متعدد برای بازی و نرمش و میز پینگ پنگ که با توری های فلزی ۵ متری احاطه شده باشد ساخته می شود. ابعاد این زمین ها باید حداقل ۱۲ در ۲۲ متر باشد و زمین همراه با مانع برای پرش، حرکات تعادلی، بالا رفتن و دویدن و خزیدن باشد. برای کودکان بالای ۱۲ سال، زمین های ماجراجویی مشترک با کوچکترها و مکانی برای فعالیت های اجتماعی، فرهنگی به وسعت ۱۳۲ متر مربع برای شب و %۲۰ روز و فضای ورزشی برای هر نفر ۲۲ متر مربع که باید تا فاصله ۳۲۲ یا ۲۲ متری محل سکونت واقع باشند مناسب است